Цей Серпень, цей тиран, що звик палить, сліпить,
Душить і мордувать — і назирати страти,
Розлігся й позіха: кого б іще скарати?
А жнець знеможений на суголовку спить.

Все висохло, спеклось, земля волає: "Пить!"
І птаство мусило води у рот набрати,
А небо голубе, розплавлене стократи,
У нерухомооті безмовній аж кипить.

Не строчать коники, завмерли всі комашки,
Струмки покинули шумкі свої замашки,
Не грають, не дзюрчать— заїла мілкота;

Лиш світляні по них перебігають брижі,
Та поміж бляклих трав, що й вітер не хита,
Ще шершні де-не-де літають чорно-рижі.